

Arrest

nr. 273 905 van 10 juni 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat J. WOLSEY, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 24 juli 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 1 juni 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 20 december 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn, geboren op X 1998 te X in de Gazastrook. U was werkzaam als arbeider in een carwash. Omstreeks februari 2021 verloofde u zich per telefoon met [I.H.A.]. Zij woont tot op heden in de Gazastrook. Uw moeder en vader zijn sedert 2005 gescheiden. Uw vader woont samen

met uw halfzussen en halfbroers in Khan Younis. Uw moeder woont in Abasan Al Saghira, net als uw zussen. Toen u nog een kind was, vermoorde uw vader een Joodse grensbewaker. Hierdoor zat hij tot 2004 in de cel in Israël. Bij zijn terugkeer werd uw vader aanhanger van Hamas.

U heeft een moeilijke relatie met uw vader gekend. Wanneer u zich niet schikte naar zijn visie, strafte hij u. Ook moest u kijken hoe hij en zijn gezin aten terwijl u tekort werd gedaan. In 2008 besloot u bij uw grootouders in te trekken in Abasan Al Saghira, alwaar u tot aan uw vertrek verbleef. Reeds op elfjarige leeftijd probeerde uw vader u te indoctrineren in de wereld van Hamas. Zo werd u verplicht om te gaan bidden. U deed dit echter niet maar werd tot april 2017 met rust gelaten, toen hij mensen naar uw grootouders stuurde om zijn kinderen te gaan halen, hetgeen uw grootouders weigerden. Uw schoonbroer Khamis, die eerste luitenant bij Al Qassam is, plukte u echter van straat en bracht u naar de diensten van Hamas. Ter plaatse werd u van homoseksualiteit beschuldigd en werd u zes maanden vastgehouden. Nadat u veel mishandelingen te verduren kreeg, bezweek u onder de druk die Hamas op u uitoefende, en zei u dat u homoseksueel was, hoewel u het eigenlijk niet bent. U werd vrijgelaten maar moest de gesprekken en vergaderingen van Hamas gaan bijwonen. U deed dit echter niet. Op 7 mei 2018 werd u opnieuw opgeroepen door Hamas en verplicht met hen samen te werken. Gedurende twee maanden werd u vastgehouden en mishandeld. U stemde in om voor hen te werken en werd vrijgelaten. In de periode die volgde begon u uw vertrek uit de Gazastrook voor te bereiden. U diende nog wat te werken zodoende u voldoende geld opzij kon zetten.

Van zodra uw naam verscheen op lijst van de grensovergang van Rafah, op 22 december 2018, nam u al uw spullen bij elkaar. Daags nadien stak u de grens met Egypte over. U reisde vervolgens door naar Turkije, alwaar u verbleef tot december 2019. Vervolgens reisde u naar Griekenland. Na twee dagen trok u via Macedonië naar Servië, alwaar u twee maanden verbleef alvorens u richting België trok. Op 20 mei 2020 kwam u aan te België. Op 24 juli 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw paspoort, uw geboorteakte, een oproepingsbrief (d.d. 7/5/2018), twee medische attesten uit België, een psychologisch attest, de identiteitskaart en geboorteakte van uw moeder, de identiteitskaart van uw vader, de identiteitskaart en geboorteakte van uw zus [Am.], de identiteitskaart en geboorteakte van uw zus [As.], de geboorteakte van uw zus [J.], een scheidingsdocument van uw ouders, de huwelijksakte van uw zus, een bewijs in verband met het gevangenschap van uw vader, twee attesten in verband met opgelopen schade aan uw huis tijdens de oorlog van 2014 en het geweld van 2016, een bewijs dat staat dat u bij uw grootouders woonde, en een USB stick met 2 filmpjes en 12 foto's van een bombardement.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Uit de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw fysieke en mentale gezondheidstoestand kan immers allerm minst afgeleid worden dat u door uw fysieke of psychische staat niet in staat zou zijn om op een normale manier de asielprocedure te doorlopen. U legt een attest (d.d. 22/05/2021) neer waaruit blijkt dat u door een psycholoog wordt opgevolgd in het kader van traumatische ervaringen die u zegt meegemaakt te hebben. Daarnaast wordt er tijdens de sessies gesproken over uw zelfbeeld, uw verhouding tot anderen en emotieregulatie. Voorts legt u een attest neer dat littekens ten gevolge van brandwonden op uw beide voeten omschrijft. Geen van deze attesten bevat een diagnose of enige andere aanwijzing dat u niet over de cognitieve vaardigheden zou beschikken om op adequate wijze uw asielmotieven te kunnen uiteenzetten. Te meer daar u of uw advocaat noch tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) noch tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aangaf dat u voor uw deelname aan de behandeling van uw verzoek over bepaalde noden zou beschikken. Hoe dan ook werd er bij aanvang van het persoonlijk onderhoud benadrukt dat u steeds een korte pauze kan vragen indien u daar nood aan zou hebben (notities persoonlijk onderhoud CGVS, 1/06/2021, p. 2). U maakte hier evenwel geen gebruik van.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA (CGVS p. 10). Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming verklaart u te vrezen door uw schoonbroer [K.] gearresteerd of doodgeschoten te worden omdat uw vader u wilde rekruteren bij Hamas (CGVS p. 17). Daarnaast vreest u de algemene situatie in de Gazastrook (CGVS p. 17). Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat uw houding niet overeenstemming te brengen is met wat er van een verzoeker om internationale bescherming verwacht mag worden. Zo verklaart u bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming dat u op 18 juni 2020 in België bent aangekomen (registratie verzoek om internationale bescherming (VIB), 24/07/2020). Tijdens uw interview bij de DVZ verklaart u dan weer dat u op 20 mei 2020 België binnen kwam (verklaringen DVZ, 16/09/2020, vraag 32). Dat u niet eenduidig weergeeft wanneer u precies in België bent aangekomen, doet de wenkbrauwen ernstig fronsen. Zo ook wanneer u uw reis weergeeft bij de DVZ. U verklaart in deze in Turkije te zijn aangekomen op 26 december 2018 na een reis vanuit de Gazastrook via Egypte (DVZ, vraag 32). Voorgaande komt ook overeen met de informatie in uw paspoort. U zou vervolgens in december 2019 richting Griekenland gereisd zijn (DVZ, vraag 32). U zou twee dagen in Griekenland verbleven hebben om dan via Macedonië naar Servië te reizen (DVZ, vraag 32). Twee maanden later zou u koers gezet hebben richting België (DVZ, vraag 32). Binnen deze verklaringen ontbreken nog drie maanden van uw reisweg. De verklaringen over uw reisweg en aankomst in België bevestigt u op het CGVS (CGVS p.15). Geconfronteerd met deze bevinding stelt u opeens niet te weten wanneer u in België aankwam en in de vijfde maand zich gewend te hebben tot de diensten die gevestigd zijn in het 'Klein Kasteeltje' (CGVS p. 15). Duidelijkheid schept u evenwel niet, hetgeen niet te begrijpen valt. Van een verzoeker die meent te moeten vrezen voor zijn/haar veiligheid of leven in zijn/haar land van herkomst kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij/zij de autoriteiten in het land van toevlucht van wie hij/zij de bescherming inroept, in casu de Belgische asielinstanties, correct inlicht over zijn/haar reisweg, eventuele (tijdelijke) verblijfplaatsen voor aankomst in zijn/haar gastland en de mogelijke verzoeken om internationale bescherming aldaar. U doet dit echter niet, waardoor u ernstig het vermoeden wekt dat u essentiële informatie voor uw verzoek om internationale bescherming tracht achter te houden. Of u nu op 20 mei 2020 of naar alle waarschijnlijkheid nog vroeger in België aankwam, hoe dan ook dient er vastgesteld te worden dat u nagelaten heeft om tijdig een verzoek om internationale bescherming in te dienen (verklaringen DVZ, 16/09/2020, vraag 32; CGVS p.15). Meer dan twee maanden na uw beweerde aankomst in België diende u op 24 juli 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Zelfs indien er aangenomen kan worden dat het voor u door de Covid-19 pandemie en de geldende maatregelen in België moeilijker was om weg naar de Dienst Vreemdelingenzaken te vinden dan nog dient er verondersteld te worden dat vanuit uw illegaal verblijf in België en met de gevolgen van een verplichte terugkeer naar Gaza in het achterhoofd alles in het werk heeft gesteld om zo snel mogelijk internationale bescherming aan te vragen en eventueel daarvoor beroep op derden te doen (CGVS p.15). Dat u dan twee maanden – en wellicht langer – na uw aankomst in België nog steeds geen internationale bescherming had aangevraagd schaadt sterk het geloof in uw daadwerkelijke nood aan bescherming.

Vervolgens moet er op gewezen worden uw gedrag na aankomst in Europe niet strookt met uw vluchtmotieven. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u eind december 2019 in Griekenland was (DVZ, vraag 32). U diende daar evenwel geen verzoek om internationale bescherming omdat u gehoord had, dat het geen goed land is (CGVS p. 16). Concreet had u van vrienden gehoord dat het daar moeilijk is om werk te vinden en men daar niets te eten kan vinden (CGVS p. 16). U informeerde zich niet bij een officiële instantie (CGVS p. 17). Van een persoon die daadwerkelijk internationale bescherming nodig heeft mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Hierbij kan er redelijkerwijze van

uitgegaan worden dat het concrete land waar de verzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent voor hem of haar ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk beschermd te worden. Uw houding waarbij u na aankomst op Europees grondgebied uw verzoek laat afhangen van wat u hoorde van vrienden valt niet te rijmen met het hebben van persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid en doet het geloof in uw verklaringen geen goed.

Voorts moet erop gewezen worden dat u inconsistent bent in uw verklaringen doorheen uw procedure. Zo verklaart u bij de DVZ dat u enkel begin mei 2018 werd opgepakt door uw schoonbroer, [K.A.], die u valselijk beschuldigde van homoseksueel te zijn (vragenlijst CGVS, 16/09/2020, vraag 1, 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud maakt u echter gewag van een vasthouding in maart of april 2017 (CGVS p. 13, 18, 20). U zou zes maanden lang vastgehouden zijn (CGVS p. 13). Het mag verbazen dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de proppen komt met een vasthouding van zes maanden, waartoe u eerder met geen woord over gesproken heeft. Geconfronteerd met deze vaststelling stelt u dat u bij de DVZ kort mocht vertellen en de tolk u niet liet uitspreken (CGVS p. 18). Voorgaande is echter niet ernstig. U legde immers uitgebreide verklaringen af bij de Dienst Vreemdelingen en u gaf er zelf aan dat u niets aan uw verklaringen toe te voegen had (vragenlijst CGVS). Bovendien werd er u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud gevraagd hoe uw eerste interview verlopen is, waarop u antwoordde dat het goed verliep (CGVS p. 2). Ook werd u gevraagd of u opmerkingen had en of u aldaar de essentiële elementen voor uw verzoek heeft kunnen weergeven. U stelde dat u gevraagd werd om in grote lijnen te vertellen wat u had meegemaakt (CGVS p. 2). Gelet op voorgaande, kan er dan ook verwacht worden dat u een vasthouding van zes maanden ten minste zou vermelden. Er mag immers van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij eenduidig en volledig de redenen waarom hij zijn land van herkomst diende te verlaten, uiteen kan zetten. Het gegeven dat u hier niet in blijkt te slagen doet dan ook sterk afbreuk aan het geloof in uw verklaringen en doet uw verzoek om internationale bescherming geen goed.

Hoe dan ook bent u er niet in geslaagd geloofwaardige verklaringen af te leggen aangaande uw vermeende vertrek aanleiding uit de Gazastrook. Zo verklaart u reeds op elfjarige leeftijd van uw vader moest stoppen met school om de rangen van Hamas te vervoegen (CGVS p. 8). Dit kan echter weinig overtuigen daar er niet kan ingezien worden welke meerwaarde een elfjarige zou hebben bij een organisatie als Hamas. U slaagt er evenmin in dit te duiden (CGVS p. 8). U stelt dat uw vader wilde dat u uw gebeden deed en naar de moskee ging maar u dit niet wilde (CGVS p. 8). Tijdens de ramadan greep hij ook eens gewelddadig in toen u toch at tijdens de vastenperiode (CGVS p. 17). Ondanks uw weigeringen om in de pas te lopen, liet hij u in 2008 toch bij uw grootouders intrekken (CGVS p. 17). Voorgaande getuigt dan ook niet van een grote interesse in uw persoon, laat staan dat hij u obsessief zou willen rekruteren bij Hamas. In dit kader valt het overigens niet te begrijpen dat hij u tot 2017, toen u negentien jaar oud was, met rust zou laten (CGVS p. 20). Tevens moet er worden opgemerkt dat gelet op uw verklaring dat hij zelf zijn activiteiten voor Hamas in geheim uitvoert omdat hij bang is zijn loon als gijzelaar te verliezen (CGVS p. 10, 11), het moeilijk te vereenzelvigen valt dat hij zijn zoon actief zou willen inzetten voor Hamas. Zulke zaken kunnen immers evenzeer een grote impact hebben op zijn aanzien en voordelen als oud-gijzelaar. Gelet op voorgaande, kan er dan ook niet gevolgd worden dat uw vader zich jarenlang zou ingezet hebben om u te laten aansluiten bij de rangen van Hamas.

Evenmin kan er geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat Hamas en uw schoonbroer alles in het werk zouden stellen om u te kunnen rekruteren (CGVS p. 19). Temeer hij volgens u eerste luitenant bij Al Qassam is (CGVS p. 22). U verklaart in dit kader dat uw vader u in april 2017 via uw schoonbroer liet arresteren door Hamas (CGVS p. 17, 18). Uw schoonbroer [K.] zou u in het verleden al beschuldigd hebben van homoseksualiteit omdat u en uw vrienden hetzelfde gekleed waren (CGVS p. 18). Uw schoonbroer gebruikte dit ook tegen u tijdens uw vasthouding (CGVS p. 18). U bent evenwel niet homoseksueel (CGVS p. 19). U stelt tijdens uw vasthouding mishandeld geweest te zijn en gedwongen te zijn tot bekentenissen in dit kader (CGVS p. 18). Dat Hamas u na een vasthouding van zes maanden en uw bekentenis liet gaan (CGVS p. 12, 13, 18), om u vervolgens zeven maanden met rust te laten (CGVS p. 12) kan echter niet overtuigen. Indien u daadwerkelijk gerekruteerd moest worden en zij reeds zes maanden aan u gespendeerd zou hebben, kan er van haar verwacht worden dat zij u onmiddellijk zouden ingelijfd hebben. Dat zij dit niet deden, doet dan ook onverminderd afbreuk aan uw verklaringen. Uw these dat dit nu eenmaal is wat Hamas doet (CGVS p. 19), is weinig ernstig. Er kan van een organisatie als Hamas verwacht worden dat zij haar tijd anders zou besteden. U verklaart immers zelf dat Hamas geen genade kent en zij gelijk staat aan tirannie (CGVS p. 12). Dat zij u in mei 2018 dan nog eens onder druk zou zetten om voor haar te komen werken (CGVS p. 18) is evenmin ernstig te noemen. Dat zij u tijd wilde geven om na te denken en haar gesprekken en vergaderingen bij te wonen (CGVS p. 21) staat eens te meer haaks op het beeld dat u van Hamas tracht op te hangen. Bovendien kan er van haar verwacht

worden dat zij u, iemand die duidelijk niet loyaal is aan de organisatie, geenszins zou betrekken bij hun vergaderingen. Uw verklaringen in dit kader kunnen dan ook niet gevolgd worden. Bovendien kan er niet begrepen worden dat Hamas iemand wil rekruteren die zich steevast verzet tegen activiteiten voor de organisatie. Er kan met name niet ingezien worden, welke meerwaarde u zou bieden voor Hamas daar u duidelijk niet loyaal bent aan de organisatie. Evenmin kan er begrepen worden waarom Hamas zich voor de kar van uw vader zou spannen om zijn deloyale zoon te rekruteren. Temeer uit uw verklaringen niet blijkt dat uw vader enige belangrijke positie bekleedt bij de organisatie (CGVS p. 9, 10). Uit het geheel dat voorafgaat moet dan ook besloten worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen aangaande uw vermeende rekrutering door Hamas.

Ook uw verklaringen aangaande de navolging van uw vasthouding in 2018 doen de wenkbrauwen fronsen. Zo stelt u dat u zich op 7 mei 2018 bent gaan aanmelden voor een oproeping bij Hamas (CGVS p. 18). Na een vasthouding van twee maanden ging u akkoord om met haar samen te werken (CGVS p. 12, 13, 17, 18, 21). Er werden volgens u echter geen concrete afspraken over jullie samenwerking gemaakt (CGVS p. 21). U verklaart dat u zonder meer mocht beschikken en geen diensten verleende voor Hamas tot aan uw vertrek op 22 december 2018 (CGVS p. 21). Voorgaande valt wederom niet te rijmen met het beeld dat u van Hamas tracht op te hangen en kan dan ook geenszins gevolgd worden. Indien u zou ingestemd hebben, kan er verwacht worden dat u ook diensten verleend zou hebben. Bovendien valt het niet te begrijpen dat Hamas u ondanks uw akkoord, ongemoeid zou laten. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u als vanouds de draad weer oppikte door opnieuw bij uw grootouders in te trekken en te gaan werken zodoende u nog wat geld opzij kon zetten en uw documenten voor uw vertrek kon regelen (CGVS p. 9, 21). U bleef nog vijf maanden op deze manier in de Gazastrook (CGVS p. 15). Hieruit kan evenmin een imminente vrees voor vervolging van uw kant uit opgemaakt worden. U verklaart nochtans dat u op elk moment door uw schoonbroer gearresteerd, opgesloten of doodge-schoten kon worden (CGVS p. 17). U gevraagd waarom uw schoonbroer, die u goed in het vizier had, niets heeft ondernomen, stelt u dat hij vereerd was omdat hij u mishandeld heeft (CGVS p. 21). Er valt echter niet te begrijpen hoe hij door u te laten begaan enige eer kan opstrijken voor alle energie die Hamas in u heeft gestoken. Zelf blijkt u dit ook niet te begrijpen (CGVS p. 22). Er kan dan ook geenszins gevolgd worden dat u daadwerkelijk zou ingestemd hebben met een samenwerking met Hamas. Zelfs uw vader bleek u niet gezien of gehoord te hebben in deze periode (CGVS p. 22), hetgeen niet meteen van een grote interesse van zijn kant getuigt. Evenmin kan hieruit afgeleid worden dat hij gebrand was om u bij Hamas te laten aansluiten.

Ook het gegeven dat u probleemloos via de grensovergang van Rafah kon vertrekken doet eens te meer afbreuk aan het geloof in uw verklaringen. U stelt immers dat u op een vertreklijst stond (CGVS p. 11, 12), en niet eens Tansiq (coördinatiegelden) diende te betalen om de grens over te mogen (CGVS p. 11). Ook stelt u dat deze vertreklijst gepubliceerd werd op Facebook en u bij uw overgang aan de grens de binnenlandse veiligheidsdiensten en politie van Hamas passeerden (CGVS p. 11, 12). Indien u daadwerkelijk uw diensten weigerde aan Hamas, uw vader gebrand stond om u bij de groepering te laten aansluiten en u zich binnen de interesseboog van Hamas bevond, kan er verwacht worden dat u ter plaatse bij de kraag gevat zou worden, quod non. Meer nog, u bleek zelfs het laatste zitje op de bus gekregen te hebben (CGVS p. 12), een gunst waarvan redelijkerwijze kan verwacht worden dat Hamas ze niet zouden geven aan iemand die tegenwerkt of die onder de loep van een eerste luitenant van Al Qassam ligt. Daar u uw naam op een lijst liet inschrijven, kan er bovendien verwacht worden dat uw naam reeds op voorhand een belletje deed rinkelen. Gelet op uw vlotte overgang, blijkt dit dus niet het geval. Voorgaande doet dan ook eens te meer afbreuk aan het geloof in uw vermeende vrees voor vervolging en brengt uw verzoek om bescherming in het gedrang.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben. Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch

dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiële sector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het CGVS betwist verder niet dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook (zie OCHA, Response to the escalation in the oPt | Situation Report No. 6 (25 June–1 July 2021), beschikbaar op <https://www.ochaopt.org/content/response-escalation-opt-situation-reportno-6-25-june-1-july-2021>). Het CGVS benadrukt evenwel dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. Evenmin kan gesteld worden dat iedere burger woonachtig in de Gazastrook persoonlijk getroffen wordt door de gevolgen van de escalatie van het geweld tussen 10 en 21 mei 2021. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03,

T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

U bent immers een jonge zelfredzame man die in staat was om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien met zijn werk in een carwash (CGVS p. 9). U geeft immers zelf aan dat u goed geld verdiende (CGVS p. 8). U geef eveneens aan dat u in 2014 via uw oom aan de job geraakte (CGVS p. 9), hetgeen wijst op een familie waar er beroep gedaan kan worden op elkaar en waar er de nodige netwerken beschikbaar zijn om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt. U geeft overigens aan dat u en uw zussen door dik en dun op de familie konden rekenen (CGVS p. 8). Zo kregen jullie zakgeld, werd gezorgd voor medische zorgen en werd de school voor uw zussen betaald (CGVS p. 8). Uw moeder kon overigens beroep doen op sociale steun van de Palestijnse autoriteiten (CGVS p. 7, 10). Via haar had u zelf ook toegang tot de medische zorgen van de Palestijnse autoriteiten (CGVS p. 10). Voorts woonde u bij uw grootouders in een huis met drie kamers, een living, een keuken en een badkamer (CGVS p. 7). Uw moeder woont tot op heden in haar ouderlijke woning in Abasan Al Jadida en heeft geen schade geleden tijdens de laatste spanningen in de Gazastrook (CGVS p. 6). Zelf beschikt ook nog over een eigendom, alwaar u in het verleden met uw zussen woonde (CGVS p. 5). Deze liep evenwel schade op tijdens de laatste spanningen in de Gazastrook (CGVS p. 5). Niemand liep enige fysieke schade op (CGVS p. 5). Tenslotte blijkt u tot op heden een goed contact te onderhouden met uw familie (CGVS p. 5, 6). Niets uit uw verklaringen wijst erop dat u bij terugkeer geen beroep kan doen op uw familie noch dat zij niet bereidwillig zouden zijn om u te helpen. Gezien bovenstaande vaststellingen kan er niet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Gaza precare levensomstandigheden zou kennen.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid

hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 27 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_-_gaza_situation_securitaire_20210827.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggeschoefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021, relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerde de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Nadat raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2.200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade.

Tot slot komen er nog steeds regelmatige incidenten voor in de bufferzone. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in mei 2021 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw

aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uw algemene uitspraken dat de Joden in de Gazastrook van alles kunnen doen, er beschietingen plaats vinden en ze traangas spuiten kunnen geen nieuw licht laten schijnen op bovenstaande appreciatie. Zoals blijkt de analyse erkent het CGVS dat er veiligheidsincidenten met Israël kunnen plaats vinden maar zijn deze incidenten niet van die aard dat er voor elke burger in de Gazastrook een reëel risico is in de zin van artikel 48/4 §2,c. Evenmin blijkt u door deze algemene uitspraken geen verhoogd risico in uw hoofde.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de Gazastrook. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen noch met een persoonlijke vrees waarvan we kunnen aannemen dat ze bewezen of gegronnd is, wat niet het geval is gelet op de voorafgaande overwegingen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoont. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort.

Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007,

nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686.) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Cairo voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het

doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geviseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. .

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah,

blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

U heb bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen met de door u neergelegde documenten. Uw paspoort, uw identiteitskaart en uw geboorteakte hebben betrekking op uw identiteit, nationaliteit en herkomst, dewelke niet ter discussie staan.

Het bewijs van woonst dat u neerlegt, kan bevestigen dat u bij uw grootouders woonde in de Gaza-strook. Voor het overige toont zij niet aan dat er sprake is van een beschermingsnood in uw hoofde.

De oproepingsbrief (d.d. 7/5/2018) die neerlegt kan geen ander licht schijnen op de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid. Er dient in deze op gewezen te worden dat er getwijfeld moet worden aan de authenticiteit van het stuk. Zo werd er vastgesteld dat het aanwezige watermerk niet deugdelijk weergegeven wordt op het stuk (CGVS p. 14). Zelf stelt u dat dit normaal is. Echter niet alleen het watermerk maar ook de stempel blijkt niet aangebracht te zijn op uw exemplaar maar werd mee gekopieerd. Dat de oproepingsbrief niets meer blijkt te zijn dan een met pen ingevulde kopie op bedenkelijke kwaliteit wijst er ernstig op dat het stuk een vervalsing is. Bovendien blijkt ook uit de beschikbare informatie dat dit soort stukken tegen betaling of mits een deugdelijk netwerk vlot te verkrijgen zijn in de Gazastrook. Zelf alludeert u hier overigens ook op (CGVS p. 14). De vaststelling dat u uw asielmotieven tracht te staven met een vals stuk doet het geloof in uw motieven verder afbrokkelen. De USB sleutel met 2 filmpjes van een bombardement en twaalf foto's van een huis dat schade heeft geleden ten gevolge van een bombardement, tonen niet aan dat het hier om uw huis gaat (CGVS p. 5, 14). Evenmin kan hieruit afgeleid worden op welk moment er gebombardeerd werd, binnen welke context, op welke locatie en door wie. Hoe dan ook blijkt uit uw verklaringen dat de woning van uw grootouders langs moederskant, alwaar u en uw moeder ook woonden, geen schade heeft geleden tijdens de laatste bombardementen van Israël (CGVS p. 6, 7). Bijgevolg kan hieruit niet blijken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een precaire situatie zouden terechtkomen.

De twee medische attesten die u neerlegt beschrijven dat u littekens ten gevolge van brandwonden op beide voeten vertoont. Er kan hieruit niet opgemaakt worden wanneer u deze brandwonden zou opgelopen hebben, evenmin kan hieruit blijken dat u ze in de Gazastrook heeft opgelopen of binnen welke omstandigheden deze al dan niet zouden toegebracht zijn. Bovendien mag het opmerkelijk heten dat u verklaart dat deze attesten betrekking hebben op uw been (CGVS p. 13), daar er duidelijk louter gesproken wordt over uw voeten.

Het psychologisch attest dat u neerlegt werd reeds bovenaan besproken. Hier moet nog aan toegevoegd worden dat dit attest uw verklaringen niet kan staven. Evenmin kan hieruit blijken dat eventuele mentale problemen in uw hoofde het gevolg zijn van gebeurtenissen in de Gazastrook. Uw psycholoog kan zich louter baseren, zoals hij zelf overigens stelt, op de verklaringen die u bij hem aanhaalt. Hij kan zich evenwel niet uitspreken over de geloofwaardigheid ervan en baseert zich voor zijn vaststellingen dan ook louter op de zaken die u zegt meegemaakt te hebben. Indien u eventuele gezondheidsproblemen zou willen laten gelden in uw verzoek dient te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève,

zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

De twee attesten in verband met schade aan uw huis ten gevolge van de oorlogen van 2014 en 2016, kunnen voorgaande bevestigen. Deze gebeurtenissen hebben evenwel geen betrekking op uw verklaringen aangaande uw verklaarde vrees voor vervolging in de Gazastrook. Evenmin kan hieruit blijken, gelet op bovenstaande verklaringen aangaande uw socio-economische situatie, dat u hierdoor in een preciaire situatie zou terechtkomen bij een terugkeer.

De identiteitskaart van uw moeder, haar geboorteakte, de identiteitskaart van uw vader, de identiteitskaart en de geboorteakte van uw zus [Am.], de identiteitskaart en de geboorteakte van uw zus [As.], de geboorteakte van uw zus [J.], de huwelijksakte van uw zus en het scheidingsdocument van uw ouders hebben allemaal louter betrekking op hun persoonlijk identiteit, nationaliteit of burgerlijke stand. Zij tonen geenszins aan dat er in uw hoofde sprake is van een beschermingsnood.

Het stuk in verband met het gevangenschap van uw vader hebben betrekking op een gebeurtenis uit het verleden waarmee hij persoonlijk te maken kreeg. Dit heeft evenwel geen enkele betrekking op de door u aangehaalde vrees ten aanzien van de Gazastrook.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel wordt een schending aangevoerd van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag alsook een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker zet het volgende uiteen:

“Verzoeker heeft spontaan zijn vrees geuit voor vier vervolgende actoren in geval van een terugkeer naar Gaza: Hamas, het Israëlische leger, zijn vader en zijn zwager (NPO, blz. 5). Hij wijt zijn vertrek uit het land aan zijn chaotisch leven : fysieke en psychologische mishandeling sinds zijn vroege jeugd door het gezin, vroegtijdig schoolverlaat, zware druk die werd uitgeoefend door zijn vader en vervolgens door zijn zwager om hem te dwingen zich toe te voegen bij de rangen van Hamas, foltering tijdens zijn twee opsluitingen, valse beschuldigingen van homoseksualiteit, de wanhoop en de vernietiging waarvan zijn familie het slachtoffer is geworden na de opeenvolgende aanvallen van het Israëlische leger (gezinswoningen van Khan Younis en Abasan Al Saghira), dicht bij de grens met Israël. Dit wanhopig leven heeft hem in 2017 tot een zelfmoordpoging geleid en dat rechtvaardigt de huidige psychologische begeleiding waarvan hij tot op de dag van vandaag geniet.

In het algemeen heeft het CGVS bij de beoordeling van verzoekers vrees onvoldoende rekening gehouden met verzoekers bijzonder kwetsbare profiel, met name zijn zeer geringe geletterdheid en zijn gebrek aan zelfvertrouwen (NPO, blz. 8). Hoewel in zijn geval bijzondere behoeften werden erkend, gebeurde dit alleen op procedureel niveau maar niet in de beoordeling van de vrezen of in de geloofwaardigheid van zijn verklaringen wat te betreuren valt. Zo heeft verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaard dat hij zwak was in rekenen en cijfers (t.t.z. in chronologie), dat te wijten is aan zijn profiel en zijn moeilijke jeugd. Toch verweert men hem in de bestreden beslissing juist tegenstrijdigheden in de chronologie van de gebeurtenissen. Dit is een nogal simplistisch, zelfs minachtend argument ten aanzien van een laaggeschoold persoon die niet over dezelfde capaciteiten beschikt als een verzoeker die in het bezit is van al zijn intellectuele capaciteiten.

De drie eerste redenen waarop de beslissing berust, lijken overdreven formeel. Een dergelijk formeel onderzoek is niet genoeg om een weigering te staven. De administratie moet absoluut de ernst en gegrondheid van de vrezen bestuderen, ondanks grijze zones of problemen die betrekking hebben op de geloofwaardigheid.

Dit is het geval voor de eerste reden van de beslissing: verzoeker wordt verweten dat hij twee maanden heeft gewacht alvorens zijn verzoek om internationale bescherming in te dienen. De Commissaris-generaal heeft een kort geheugen. We zaten midden in de Covid-19 pandemiecrisis, de eerste lockdown was afgekondigd, niet-essentiële reizen waren verboden en alle administraties werkten op een laag niveau. Het Commissariaat-Generaal zelf had zijn deuren gesloten'.

Ten slotte is verzoeker, tot het tegendeel is bewezen, op 18 juni 2021 in België aangekomen en heeft hij zijn aanvraag op 24 juli 2021 ingediend, dat wil zeggen één maand na zijn aankomst en niet twee maanden. Het eerste argument van het CGVS houdt dus geen stand bij de analyse.

De tweede reden van de bestreden beslissing is even onbeduidend en staat niet in verhouding tot de werkelijkheid. Het feit dat een asielzoeker geen asiel heeft aangevraagd in de eerste lidstaat waardoor hij is doorgereisd, kan in geen geval een weigering rechtvaardigen.

Indien verzoeker niet overwoog om in Griekenland internationale bescherming aan te vragen, was dat om goede redenen die het CGVS veinsde te negeren. Naast de onmenselijke en vernederende opvangomstandigheden voor asielzoekers zijn de levensomstandigheden van erkende vluchtelingen zo slecht dat België, samen met vijf andere EU-lidstaten, op 1 juni 2021, bij de Europese Commissie, een klacht heeft ingediend tegen Griekenland (stuk 3). Deze staten vragen uitdrukkelijk om snelle, doeltreffende en substantiële financiële bijstand aan Griekenland voor de integratie van personen aan wie internationale bescherming is verleend.

Zij dringen ook aan op verbetering van hun integratie- en levensomstandigheden.

Hoe durft het CGVS te doen alsof het de realiteit van de erkende vluchtelingen in Griekenland ter plaatse niet kent, terwijl het overstelpt wordt met verzoeken om internationale bescherming van deze vluchtelingen (secundaire bewegingen)?

Wat de derde reden betreft, wordt weliswaar niet betwist dat verzoeker tijdens zijn korte onderhoud met de Dienst Vreemdelingenzaken slechts één vasthouding heeft vermeld, namelijk de laatste, maar deze motivatie is duidelijk niet voldoende om een weigering te rechtvaardigen.

Verzoeker maakt melding van feiten van foltering en willekeurige detentie, die vervolgingen in de zin van artikel 48/3, § 2, sub b, van de wet vormen.

Het CGVS moet derhalve de merites van de vrees en de risico's analyseren, ongeacht eventuele grijze zones of formele problemen.

Wat de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen betreft over de druk die zijn vader en zijn schoonbroer op hem uitoefenden om de rangen van Hamas te verwoegen, is het CGVS van mening dat bepaalde elementen van het relaas niet plausibel of moeilijk te begrijpen zijn : het belang van Hamas bij de rekrutering van dergelijke jonge kinderen, de betrekkelijke desinteresse van de vader tijdens verzoekers adolescentie, de zes maanden durende detentie op beschuldiging van homoseksualiteit, het feit dat hij probleemloos via de grensovergang van Rafah kon vertrekken, enz.

In plaats van elk van deze elementen punt voor punt te weerleggen, moeten we ons niet eerst afvragen op welke objectieve informatie het CGVS zich baseert om te concluderen dat de rekrutering van zulke jonge kind door Hamas onaannemelijk is? Want als er een regel is om de plausibiliteit of geloofwaardigheid van een relaas te beoordelen, dan is het wel dat van de beoordeling in relatie tot de objectieve context.

Het administratief dossier bevat echter geen objectieve informatie over Hamas en haar rekruteringsmethoden van jongeren in Gaza.

De gedwongen rekrutering en indoctrinatie van kinderen en adolescenten is echter een realiteit die door het CGVS niet wordt betwist. Een korte analyse laat ons toe het fenomeen te objectiveren. Het CGVS beschikt zelf over verschillende COI FOCUS over de Hamasbeweging of over hoe de grensovergang bij Rafah over te steken, maar ziet er in deze zaak van af deze over te leggen, waardoor de rechter de zaak niet naar behoren kan beoordelen. Zodra het relaas in een objectieve context wordt geplaatst, worden veel van de vragen of grijze zones beantwoord. Verzoekers zeer kwetsbare profiel, zoals hierboven beschreven, en zijn moeilijke jeugd maakten hem tot een gemakkelijke prooi voor Hamas. Hij zou uiteindelijk breken en de zaak van Hamas dienen, daar was iedereen van overtuigd...

Ten slotte lijkt het feit dat hij het slachtoffer was van intimidatie en marteling door Hamas, en van druk van zijn vader of zijn zwager, aannemelijk en geloofwaardig. Het is vooral de manier waarop hij er over praat, met zijn beperkte capaciteiten, die het CGVS te hard beoordeelt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden indien de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Gaza dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij louter door

zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. In dit opzicht lijkt de analyse van het CGVS onvolledig.

Ter herinnering, in mei 2021 is er een nieuwe oorlog in de Gazastrook uitgebroken. Volgens OCHA is dit het ernstigste conflict in de Gazastrook sinds de oorlog van 2014. Volgens de COI Focus van 27 augustus 2021 - Territoires palestiniens - Gaza, Situation sécuritaire, heeft het conflict aan 260 Palestijnen het leven gekost, waaronder 66 kinderen. Van de slachtoffer worden er 129 beschouwd als burgers, 64 als leden van gewapende groepen en van 67 slachtoffers is het profiel onbepaald. Meer dan 2.200 Palestijnen, waaronder 685 kinderen en 480 vrouwen, raakten gewond, van wie sommigen waarschijnlijk langdurige handicaps zullen oplopen die revalidatie vereisen. Khan Younis, een wijk van verzoekers familie, is een van de gebieden die het meest door de luchtaanvallen worden getroffen. De COI Focus telt 113.000 mensen die tijdens het conflict ontheemd zijn geraakt en 8.220 mensen die vandaag de dag nog steeds dakloos zijn. 1.255 huizen werden verwoest, 918 woningen werden zwaar beschadigd en worden als onbewoonbaar beschouwd en 50.000 huizen liepen lichte schade op. Tenslotte werden 33 gezondheidsvoorzieningen beschadigd.

Ten tweede kon het CGVS geen rekening houden met de laatste escalatie van geweld. Begin januari 2022 braken opnieuw gevechten uit tussen Hamas en Israël, die verscheidene dagen duurden. Volgens de Washington Post, « The Israel Defense Forces said that the strikes were in response to two rockets fired from Gaza earlier in the day and that Israeli helicopters, fighter jets and tanks had targeted a rocket manufacturing facility and other military sites. The attack was focused on the area of Khan Younis in the southern part of the enclave, according to sources in Gaza. Forces inside the coastal enclave fired a pair of anti-aircraft missiles during the attack, according to reports in Hamas-affiliated media. The IDF reported no injuries or damage to its aircraft. The exchange follows several days of offenses that started when snipers in Gaza fired on Israeli contractors doing maintenance on the 40-mile border fence surrounding the enclave. One civilian worker was treated for minor injuries from that attack. Israeli tanks fired on Hamas positions in response, causing minor injuries to three people, according to the Palestinian Ministry of Health.» (stuk 4).

Ten derde wordt, naast de ligging van de gezinswoningen in gebieden die in het bijzonder zijn getroffen door de bombardementen in 2014, 2016, 2021 en 2022, niet ernstig betwist dat deze woningen aanzienlijke materiële schade hebben geleden. Hoewel het CGVS te kwader trouw van oordeel is dat op basis van de foto's niet kan worden vastgesteld dat het om de woning van verzoeker gaat, vormen de twee schriftelijke attesten onweerlegbaar bewijs van deze gebeurtenissen.

Het CGVS betoogt voorts, zonder dit te bewijzen, dat verzoeker een vals document heeft overgelegd. Dit argument kan slechts serieus worden genomen indien tegelijkertijd een strafklacht wegens valsheid in geschrifte was ingediend, quod non.

Verzoeker, die afkomstig is uit regio's die bijzonder zwaar worden getroffen door de terugkerende bombardementen en die psychologisch reeds uiterst kwetsbaar is, is van mening dat hij meer dan enige andere Gazaan het doelwit is van het willekeurige geweld en in elk geval minder goed in staat is om de ondraaglijke gevolgen van dit eeuwenoude conflict in de komende jaren te verdragen."

Verzoeker voegt volgend stuk toe aan zijn verzoekschrift:

- Washington Post van 2 januari 2022 "Israel strikes Hamas targets in Gaza following rocket launches".

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 14 april 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met volgende elementen:

- COI Focus "Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures" van 30 november 2021;
- OCHA "Response to the escalation in the oPt : Situation Report No. 10" van september 2021;
- Egypt Today "Opened for 6 consecutive months: Rafah Border continues to receive humanitarian cases, aid" van 16 november 2021;
- COI Focus "Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire" van 14 februari 2022.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegings-dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is

de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4.2. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart zijn vader en schoonbroer te vrezen, die beiden actief zijn bij Hamas en Al Qassam en hem in deze organisaties willen rekruteren. Verder vreest verzoeker de algemene situatie in de Gazastrook.

5.2. Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier, komt de Raad in navolging van de commissaris-generaal tot de vaststelling dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

5.3. In de bestreden beslissing wordt vooreerst terecht aangestipt dat verzoeker inconsistent is in zijn verklaringen doorheen de procedure over zijn beweerde vasthouding van zes maanden: *“Zo verklaart u bij de DVZ dat u enkel begin mei 2018 werd opgepakt door uw schoonbroer, K. A., die u valselijk beschuldigde van homoseksueel te zijn (vragenlijst CGVS, 16/09/2020, vraag 1, 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud maakt u echter gewag van een vasthouding in maart of april 2017 (CGVS p. 13, 18, 20). U zou zes maanden lang vastgehouden zijn (CGVS p. 13).”*

Aldus blijkt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS plots melding maakt van een vasthouding van zes maanden, waarover hij eerder bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) met geen woord heeft gerept. In zijn verzoekschrift bevestigt verzoeker dat hij tijdens het interview bij de DVZ enkel de beweerde laatste arrestatie begin mei 2018 vermeldde, maar hij meent dat dit niet voldoende is om een weigering te rechtvaardigen. Dit betoog mist evenwel feitelijke grondslag daar verzoeker internationale bescherming wordt geweigerd op basis van verschillende motieven die samen moeten worden gelezen en in hun geheel determinerend zijn. Bovendien weerlegt verzoeker hiermee volgende terechte motieven niet: *“Geconfronteerd met deze vaststelling stelt u dat u bij de DVZ kort mocht*

vertellen en de tolk u niet liet uitspreken (CGVS p. 18). Voorgaande is echter niet ernstig. U legde immers uitgebreide verklaringen af bij de Dienst Vreemdelingen en u gaf er zelf aan dat u niets aan uw verklaringen toe te voegen had (vragenlijst CGVS). Bovendien werd er u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud gevraagd hoe uw eerste interview verlopen is, waarop u antwoordde dat het goed verliep (CGVS p. 2). Ook werd u gevraagd of u opmerkingen had en of u aldaar de essentiële elementen voor uw verzoek heeft kunnen weergeven. U stelde dat u gevraagd werd om in grote lijnen te vertellen wat u had meegemaakt (CGVS p. 2). Gelet op voorgaande, kan er dan ook verwacht worden dat u een vasthouding van zes maanden ten minste zou vermelden. Er mag immers van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij eenduidig en volledig de redenen waarom hij zijn land van herkomst diende te verlaten, uiteen kan zetten. Het gegeven dat u hier niet in blijkt te slagen doet dan ook sterk afbreuk aan het geloof in uw verklaringen en doet uw verzoek om internationale bescherming geen goed."

Wat betreft de oproepingsbrief van 7 mei 2018 die verzoeker voorlegt om zijn beweerde vasthouding te staven (AD CGVS, stuk 5, map met documenten, nr. 5), blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat er terecht ernstig moet worden getwijfeld aan de authenticiteit van dit stuk: *"Zo werd er vastgesteld dat het aanwezige watermerk niet deugdelijk weergegeven wordt op het stuk (CGVS p. 14). Zelf stelt u dat dit normaal is. Echter niet alleen het watermerk maar ook de stempel blijkt niet aangebracht te zijn op uw exemplaar maar werd mee gekopieerd."* De Raad stelt bij verder nazicht vast dat, gelet op de duidelijke zichtbaarheid van de pixelstructuur, dit eerder een ingescand document betreft dat eenvoudigweg met balpen werd ingevuld en getekend. De logo's op dit document zijn niet scherp afgelijnd en ook bij de stempel is de pixelstructuur te zien. Het watermerk maakt zelfs geen deel uit van het papier zelf, maar is louter op deze brief gekopieerd, net zoals de stempel. Dit document betreft ook niet meer dan een loutere kopie, waarvan de authenticiteit en herkomst wederom niet kunnen worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Mede gelet op de bijkomende vaststelling dat dit soort stukken tegen betaling of mits een deugdelijk netwerk vlot te verkrijgen zijn in de Gazastrook, zoals blijkt uit de informatie in het administratief dossier waar verzoeker zelf op alludeert (NPO, p. 14), is de bewijswaarde van dit document bijgevolg bijzonder relatief. Dat verzoeker dit document tracht neer te leggen als origineel, doet het geloof in zijn vluchtmotieven verder afbrokkelen. De Raad herinnert eraan dat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken behoort tot zijn soevereine appreciatiebevoegdheid. Verder moet Raad niet aantonen dat de neergelegde stukken vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, wat in deze is gebeurd.

Ter staving van de beweerde mishandeling tijdens de beweerde vasthouding in mei 2018, legt verzoeker twee medische attesten voor die beschrijven dat hij littekens ten gevolge van brandwonden op beide voeten vertoont (AD CGVS, stuk 5, map met documenten, nr. 6). De verwerende partij wijst er terecht op dat uit deze medische attesten niet kan worden opgemaakt wanneer hij deze brandwonden zou hebben opgelopen. Evenmin kan hieruit blijken dat verzoeker deze verwondingen in de Gazastrook heeft opgelopen of binnen welke omstandigheden deze al dan niet zouden zijn toegebracht. De verwerende partij merkt tevens terdege op dat waar verzoeker verklaart dat deze attesten betrekking hebben op een scheur in zijn linker- en rechterbeen (NPO, p. 13), er in de medische attesten duidelijk louter wordt gesproken over zijn voeten. Deze inconsistentie tussen verzoekers verklaringen en de inhoud van de medische attesten doet bijgevolg afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Wat betreft het psychologisch attest dat verzoeker neerlegt, wordt in de bestreden beslissing omstandig besproken waarom uit dit attest samen met de andere medische attesten niet kan worden afgeleid dat verzoeker fysiek of psychisch niet in staat zou zijn om de asielprocedure op een normale manier te doorlopen, te meer geen van deze attesten een diagnose of enige andere aanwijzing bevat dat verzoeker niet zou beschikken over de cognitieve vaardigheden om op adequate wijze zijn vlucht-motieven uiteen te zetten. Verder wordt in de bestreden beslissing terdege aangegeven dat dit attest zijn vluchtrelaas niet kan staven en dat hieruit evenmin kan blijken dat zijn psychische problemen het gevolg zijn van gebeurtenissen in de Gazastrook daar zijn psycholoog zijn vaststellingen louter baseert op verzoekers verklaringen en zich niet uitspreekt over de geloofwaardigheid ervan. Verzoeker laat deze beoordeling geheel ongemeoid.

5.4. Van belang is verder de terechte vaststelling van de verwerende partij dat verzoeker er niet in slaagt geloofwaardige verklaringen af te leggen over de vermeende aanleiding voor zijn vertrek uit de Gazastrook, met name de pogingen van zijn vader, schoonbroer en Hamas om hem te rekruteren.

Waar verzoeker enerzijds verklaart dat hij reeds op elfjarige leeftijd van zijn vader moest stoppen met school om de rangen van Hamas te vervoegen, dat zijn vader wilde dat hij zijn gebeden deed en naar de moskee ging en dat zijn vader gewelddadig ingreep toen hij toch at tijdens de ramadan (NPO, p. 8), verklaart hij anderzijds dat zijn vader hem in 2008, toen verzoeker tien, elf jaar oud was, bij zijn grootouders liet intrekken ook al liep hij niet in de pas en verzette hij zich tegen rekrutering (NPO, p. 17). Verzoeker verbleef daar tot aan zijn vertrek uit Gaza in december 2018. De verwerende partij kan worden bijgetreden in het standpunt dat de houding van verzoekers vader niet getuigt van een grote interesse in de persoon van verzoeker, en zeker niet overtuigt van obsessieve rekruteringspogingen voor Hamas ten aanzien van zijn zoon. Dat zijn vader er op gebrand zou zijn dat verzoeker zich aansloot bij Hamas (NPO, p. 20) staat overigens haaks op verzoekers verklaringen dat zijn vader hem met rust zou hebben gelaten tot 2017, toen hij negentien jaar oud was (NPO, p. 20). De bewering dat zijn vader verzoeker actief zou willen inzetten voor Hamas, rijmt ook niet met de verklaring van verzoeker dat zijn vader zijn activiteiten voor Hamas in het geheim uitvoert omdat hij bang is zijn loon als gijzelaar te verliezen (NPO, p. 10-11), te meer zulke zaken evenzeer een grote impact kunnen hebben op het aanzien en de voordelen van zijn vader als oud-gijzelaar. Gelet op het geheel van deze overwegingen, treedt de Raad de verwerende partij bij in het besluit dat verzoeker niet overtuigt in het relaas dat zijn vader zich jarenlang zou hebben ingezet om hem te laten aansluiten bij de rangen van Hamas.

Verzoeker verwijt de verwerende partij geen objectieve informatie over gedwongen rekrutering en indoctrinatie van kinderen en adolescenten door Hamas te hebben betrokken in de besluitvorming. Verzoeker verwijst naar de artikelen van Atalayar *"Le conflit israélo-palestinien et les 'enfants soldats du Hamas'"* van 21 mei 2021 en van Terre des juifs *"Une ONG israélienne dénonce le Hamas qui se sert d'enfants-soldats"* van 8 juli 2021. Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat de verwerende partij de aannemelijkheid van zijn relaas heeft geanalyseerd in het licht van zijn eigen verklaringen en de door hem geschetste omstandigheden. De Raad ziet niet in hoe een analyse in het licht van objectieve informatie in deze zaak tot een andere conclusie zou leiden, daar verzoeker enerzijds zelf aangeeft dat zijn vader hem pas aansprak over het vervoegen van Hamas toen hij in het vijfde leerjaar zat en elf jaar oud was, doch anderzijds verklaart dat zijn vader hem eveneens van 2008 tot 2017 met rust liet en bij zijn grootouders liet inwonen. Dat verzoeker al die kinder- en tienjaren ongemoeid werd gelaten, getuigt niet van enige (doorgedreven) poging tot gedwongen rekrutering of indoctrinatie. Dat het administratief dossier geen landeninformatie bevat over eventuele rekrutering en indoctrinatie van kinderen door Hamas, doet geen afbreuk aan de determinerende vaststelling dat enige concrete poging hiertoe volledig afwezig was in verzoekers geval gedurende zijn kinder- en tienerjaren van 2008 tot 2017.

Het betoog dat Hamas en zijn schoonbroer sinds 2017 alles in het werk zouden hebben gesteld om verzoeker te rekruteren, kan evenmin overtuigen. Zo stelt verzoeker dat hij in april 2017 door zijn schoonbroer, die eerste luitenant is bij Al Qassam, werd gearresteerd op vraag van zijn vader (NPO, p. 22). Verzoeker zou tijdens zijn vasthouding zijn beschuldigd van homoseksualiteit, zijn mishandeld en zijn gedwongen over te gaan tot bekentenissen in dit kader, hoewel hij niet homoseksueel is (NPO, p. 18-19). De verwerende partij merkt terecht op dat in het kader van een beweerde rekrutering door Hamas, er een discrepantie is tussen een vasthouding door Hamas van verzoeker gedurende zes maanden (NPO, p. 12, 13, 18), enerzijds, en het vervolgens met rust laten door Hamas van verzoeker voor een periode van zeven maanden (NPO, p. 12), anderzijds. Waar verzoeker verklaart dat Hamas en zijn schoonbroer alles in het werk stellen om hem te rekruteren, kan hij, in het licht van de door hem geschetste discrepantie in de houding van Hamas, niet overtuigen. De verwerende partij motiveert hierover terecht als volgt: *"Indien u daadwerkelijk gerekruteerd moest worden en zij reeds zes maanden aan u gespendeerd zou hebben, kan er van haar verwacht worden dat zij u onmiddellijk zouden ingelijfd hebben. Dat zij dit niet deden, doet dan ook onverminderd afbreuk aan uw verklaringen. Uw these dat dit nu eenmaal is wat Hamas doet (CGVS p. 19), is weinig ernstig. Er kan van een organisatie als Hamas verwacht worden dat zij haar tijd anders zou besteden. U verklaart immers zelf dat Hamas geen genade kent en zij gelijk staat aan tirannie (CGVS p. 12). Dat zij u in mei 2018 dan nog eens onder druk zou zetten om voor haar te komen werken (CGVS p. 18) is evenmin ernstig te noemen. Dat zij u tijd wilde geven om na te denken en haar gesprekken en vergaderingen bij te wonen (CGVS p. 21) staat eens te meer haaks op het beeld dat u van Hamas tracht op te hangen. Bovendien kan er van haar verwacht worden dat zij u, iemand die duidelijk niet loyaal is aan de organisatie, geenszins zou betrekken bij hun vergaderingen. Uw verklaringen in dit kader kunnen dan ook niet gevolgd worden. Bovendien kan er niet begrepen worden dat Hamas iemand wil rekruteren die zich steevast verzet tegen activiteiten voor de organisatie. Er kan met name niet ingezien worden, welke meerwaarde u zou bieden voor Hamas daar u duidelijk niet loyaal bent aan de organisatie. Evenmin kan er begrepen worden waarom Hamas zich voor de kar van uw vader zou spannen om zijn deloyale zoon te rekruteren. Temeer uit uw verklaringen niet blijkt dat uw vader enige belangrijke positie bekleedt bij de organisatie (CGVS p. 9, 10)."* Verzoekers algemene verwijzing naar objectieve informatie over

Hamas, met name de internetartikelen die enkel handelen over kindsoldaten, kan deze terechte en concrete overwegingen inzake de aannemelijkheid van zijn verklaringen niet in een ander daglicht stellen.

In navolging van de verwerende partij, besluit de Raad daarom dat uit het geheel dat voorafgaat moet worden besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn beweerde rekrutering door Hamas.

5.5. Dit gebrek aan geloofwaardigheid vindt overigens bevestiging in de vaststelling dat ook de verklaringen van verzoeker over de gebeurtenissen na de beweerde vasthouding in 2018 niet over-tuigen. Zo wordt in de bestreden beslissing terdege overwogen: *“Zo stelt u dat u zich op 7 mei 2018 bent gaan aanmelden voor een oproeping bij Hamas (CGVS p. 18). Na een vasthouding van twee maanden ging u akkoord om met haar samen te werken (CGVS p. 12, 13, 17, 18, 21). Er werden volgens u echter geen concrete afspraken over jullie samenwerking gemaakt (CGVS p. 21). U verklaart dat u zonder meer mocht beschikken en geen diensten verleende voor Hamas tot aan uw vertrek op 22 december 2018 (CGVS p. 21). Voorgaande valt wederom niet te rijmen met het beeld dat u van Hamas tracht op te hangen en kan dan ook geenszins gevolgd worden. Indien u zou ingestemd hebben, kan er verwacht worden dat u ook diensten verleend zou hebben. Bovendien valt het niet te begrijpen dat Hamas u ondanks uw akkoord, ongemoeid zou laten. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u als vanouds de draad weer oppikte door opnieuw bij uw grootouders in te trekken en te gaan werken zodoende u nog wat geld opzij kon zetten en uw documenten voor uw vertrek kon regelen (CGVS p. 9, 21). U bleef nog vijf maanden op deze manier in de Gazastrook (CGVS p. 15). Hieruit kan evenmin een imminente vrees voor vervolging van uw kant uit opgemaakt worden. U verklaart nochtans dat u op elk moment door uw schoonbroer gearresteerd, opgesloten of doodgeschoten kon worden (CGVS p. 17). U gevraagd waarom uw schoonbroer, die u goed in het vizier had, niets heeft ondernomen, stelt u dat hij vereerd was omdat hij u mishandeld heeft (CGVS p. 21). Er valt echter niet te begrijpen hoe hij door u te laten begaan enige eer kan opstrijken voor alle energie die Hamas in u heeft gestoken. Zelf blijkt u dit ook niet te begrijpen (CGVS p. 22). Er kan dan ook geenszins gevolgd worden dat u daadwerkelijk zou ingestemd hebben met een samenwerking met Hamas. Zelfs uw vader bleek u niet gezien of gehoord te hebben in deze periode (CGVS p. 22), hetgeen niet meteen van een grote interesse van zijn kant getuigt. Evenmin kan hieruit afgeleid worden dat hij gebrand was om u bij Hamas te laten aansluiten.”*

Het gegeven dat verzoeker probleemloos via de grensovergang van Rafah kon vertrekken, doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en beweerde vrees, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangegeven: *“U stelt immers dat u op een vertreklijst stond (CGVS p. 11, 12), en niet eens Tansiq (coördinatiegelden) diende te betalen om de grens over te mogen (CGVS p. 11). Ook stelt u dat deze vertreklijst gepubliceerd werd op Facebook en u bij uw overgang aan de grens de binnenlandse veiligheidsdiensten en politie van Hamas passeerden (CGVS p. 11, 12). Indien u daadwerkelijk uw diensten weigerde aan Hamas, uw vader gebrand stond om u bij de groepering te laten aansluiten en u zich binnen de interesseboog van Hamas bevond, kan er verwacht worden dat u ter plaatse bij de kraag gevat zou worden, quod non. Meer nog, u bleek zelfs het laatste zitje op de bus gekregen te hebben (CGVS p. 12), een gunst waarvan redelijkerwijze kan verwacht worden dat Hamas ze niet zouden geven aan iemand die tegenwerkt of die onder de loep van een eerste luitenant van Al Qassam ligt. Daar u uw naam op een lijst liet inschrijven, kan er bovendien verwacht worden dat uw naam reeds op voorhand een belletje deed rinkelen. Gelet op uw vlotte overgang, blijkt dit dus niet het geval.”*

Verzoeker laat voorgaande concrete en pertinente motieven geheel ongemoeid. Verder beperkt hij zich tot het volharden in zijn beweerde relaas en vrees, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloof-waardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de verwerende partij, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

Verzoekers betoog dat hem tegenstrijdigheden in de chronologie van de gebeurtenissen worden verweten, vindt geen grondslag in de motieven van de bestreden beslissing. Dat verzoeker laaggeschoold is, zwak is in rekenen en cijfers en een moeilijke jeugd heeft gekend, is niet van die aard om deze gegevens in ander daglicht te kunnen stellen noch van die aard om te stellen dat hij verminderde of beperkte intellectuele capaciteiten heeft. Dit wordt overigens nergens medisch geattesteerd. De Raad ziet dan ook niet hoe het voorgaande verzoeker zou beletten zijn vluchtrelaas – feiten die hij zelf meemaakte – eenduidig en volledig uiteen te zetten.

5.6. De overige documenten die verzoeker voorlegt, tonen verder geen nood aan internationale bescherming aan en hebben evenmin betrekking op de door hem aangehaalde vrees ten aanzien van de Gazastrook. Deze documenten hebben immers louter betrekking op de persoonlijk identiteit, nationaliteit

of burgerlijke stand van zijn familieleden, of houden verband met de gevangenschap van zijn vader, een gebeurtenis uit het verleden die geen uitstaans heeft met de thans door verzoeker voorgehouden vrees.

5.7. Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, oordeelt de Raad dat aan verzoekers vluchtrelaas geen ernstig geloof kan worden gehecht en dat zijn algemene geloofwaardigheid niet is komen vast te staan. Daarmee is komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de materiële voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming. Ook uit de beschikbare landen-informatie blijkt niet dat hij een dergelijk risico loopt in Gaza.

6.2. Zoals gekend, vormt artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU, daarna vervangen door de richtlijn 2011/95/EU.

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji, C-465/07, pt. 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het EVRM, dat bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28). Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) met betrekking tot artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land, leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, § 130-131).

De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch wordt onderworpen aan mishandeling, is het in beginsel niet noodzakelijk om een bewijs van persoonlijke risicofactoren voor te leggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

6.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, uiteengezet in punt 5.

6.4. Voorts benadrukt de Raad dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening moet worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en de energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de betrokken actoren in de regio (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mogen hierbij niet uit het oog worden verloren.

6.5. Het CGVS en de Raad betwisten noch ontkennen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) wordt veroorzaakt door het Israëlisch-Palestijns conflict, wordt niet betwist. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact hebben (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gazastrook.

Er wordt verder niet betwist dat de Covid-pandemie en de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 wederom een negatieve impact hebben gehad op de algemene socio-economische situatie aldaar. Tevens kan worden aangenomen dat de financiële crisis bij UNRWA een impact heeft op de gehele economie van Gaza, die heden verder is achteruit gegaan. Dit blijkt thans uit de COI “Focus *“Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire”* van 27 augustus 2021 waarin wordt vermeld dat het werkloosheidspercentage daardoor zou kunnen stijgen tot 50% en dat het armoedecijfer eveneens zou kunnen stijgen tot 59,3% van de Gazanen die leven onder de armoede-grens van 5,5 dollar per dag (p. 16).

Uit deze verdere verslechtering kan, gelet op de meest recente en beschikbare landeninformatie die de Raad nu ter beschikking heeft, in casu de COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*” van 30 november 2021 en de OCHA-rapporten “*Response to the escalation in the oPt : Situation Report*” nr. 6 en 10 van respectievelijk juni-juli en september 2021, evenwel niet blijken dat de socio-economische situatie in Gaza heden van die aard is dat alle inwoners van de Gazastrook, wegens een algemene humanitaire situatie of wegens de algemene leefomstandigheden aldaar, een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad herinnert er trouwens aan dat er een hoge drempel geldt vooraleer socio-economische omstandigheden kunnen worden gelijkgeschakeld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Deze drempel wordt bereikt wanneer verzoekers leefomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zijn dat hij bij terugkeer naar daar zal belanden in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, liggen er in deze stand van zaken geen overtuigende elementen voor die aannemelijk maken dat iedere persoon die in de Gazastrook woont wegens de algemene situatie aldaar in precare omstandigheden leeft die de drempel van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bereiken. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de financiële middelen waarover een Gizaanse familie beschikt in grote mate bepalen hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of die tot een andere beoordeling kunnen leiden.

Een beoordeling van de individuele situatie dringt zich dan ook op, waardoor verzoeker niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in de Gazastrook

en de verdere verslechtering ervan. Hij moet daarentegen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet bij terugkeer naar Gaza in concreto aannemelijk maken. Bijgevolg moeten verzoeker aantonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie in Gaza moet worden bestempeld als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente overwegingen: *“U bent immers een jonge zelfredzame man die in staat was om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien met zijn werk in een carwash (CGVS p. 9). U geeft immers zelf aan dat u goed geld verdiende (CGVS p. 8). U geef eveneens aan dat u in 2014 via uw oom aan de job geraakte (CGVS p. 9), hetgeen wijst op een familie waar er beroep gedaan kan worden op elkaar en waar er de nodige netwerken beschikbaar zijn om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt. U geeft overigens aan dat u en uw zussen door dik en dun op de familie konden rekenen (CGVS p. 8). Zo kregen jullie zakgeld, werd gezorgd voor medische zorgen en werd de school voor uw zussen betaald (CGVS p. 8). Uw moeder kon overigens beroep doen op sociale steun van de Palestijnse autoriteiten (CGVS p. 7, 10). Via haar had u zelf ook toegang tot de medische zorgen van de Palestijnse autoriteiten (CGVS p. 10). Voorts woonde u bij uw grootouders in een huis met drie kamers, een living, een keuken en een badkamer (CGVS p. 7). Uw moeder woont tot op heden in haar ouderlijke woning in Abasan Al Jadida en heeft geen schade geleden tijdens de laatste spanningen in de Gazastrook (CGVS p. 6). Zelf beschikt ook nog over een eigendom, alwaar u in het verleden met uw zussen woonde (CGVS p. 5). Deze liep evenwel schade op tijdens de laatste spanningen in de Gazastrook (CGVS p. 5). Niemand liep enige fysieke schade op (CGVS p. 5). Tenslotte blijkt u tot op heden een goed contact te onderhouden met uw familie (CGVS p. 5, 6). Niets uit uw verklaringen wijst erop dat u bij terugkeer geen beroep kan doen op uw familie noch dat zij niet bereidwillig zouden zijn om u te helpen. Gezien bovenstaande vaststellingen kan er niet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Gaza precaire levens-omstandigheden zou kennen.*

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”

Verzoeker laat bovenstaande pertinente motieven in zijn verzoekschrift geheel ongemoeid. Uit zijn verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt bijgevolg niet dat hij zal belanden in een situatie van extreme armoede, waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op het gebied van voeding, hygiëne en huisvesting.

6.6. Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Gaza zou hebben gekend.

6.7. Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 3 september 2020, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort verkrijgen van de Palestijnse minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het verkrijgen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men beschikt over

een identiteitskaartnummer. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor het uitreiken van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. De Raad stelt vast verzoeker beschikt over een identiteitskaart en paspoort zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet in de mogelijkheid is om terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade in Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze recht-streeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Cairo voorziet de Palestijnse ambassade in Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang in Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2, getiteld *“Situation sécuritaire dans le Sinai Nord”*), blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voer-tuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die worden verdacht van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet worden gevisieerd, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

Sinds februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als *“Operatie Sinai 2018”*, die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienst-plichtigen, politie, ...) en op mensen die worden geacht samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan werden verdacht samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat is gelieerd aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Sinds medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven naar Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegings-vrijheid wordt beperkt.

Er is in de Sinai in Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. A fortiori kan niet worden besloten dat Gazanen,

die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient te worden opgemerkt dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds zouden zijn gevisieerd door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang in Rafah. Aldus kan er worden gesteld dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang wordt geopend, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om de Gazastrook in en uit te reizen. In de praktijk is de grensovergang in Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang in Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik werd gevreesd dat de situatie aan de grensovergang in Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 opnieuw geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang in Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met het coronavirus, de nood-toestand afgekondigd en gedurende 48 uur een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die worden getroffen door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van Covid-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd worden getroffen ter indamming van de coronapandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn. Uit het artikel *“Opened for 6 consecutive months: Rafah Border continues to receive humanitarian cases, aid”* van Egypt Today van 16 november 2021, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota van 14 april 2022 verwijst, blijkt ten slotte dat de grensovergang in Rafah sinds 16 mei 2021 ononderbroken in beide richtingen is geopend, en dit elke dag van de week, behalve op vrijdag en op officiële feestdagen. Verder blijkt hieruit dat de grensovergang open is voor burgers en humanitaire gevallen, alsook hulp en reconstructiematerialen.

Er kan dan ook niet worden gesteld dat de grensovergang in Rafah definitief is gesloten en dat een terugkeer naar Gaza onmogelijk blijft. Te dezen brengt verzoeker geen enkel bewijs aan dat hij actueel en voor lange tijd wordt geconfronteerd met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de Covid-19-pandemie. Ten overvloede herhaalt de Raad dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van

de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet is vervuld (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk zal worden ondervraagd over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook heeft verlaten, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil heeft deelgenomen aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig zijn teruggekeerd naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen werden gerapporteerd waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven van Caïro, de feedback die werd gegeven door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of in Rafah, werd blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost in Rafah wordt aan Palestijnse zijde al jarenlang enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa hadden verbleven, zou dit ongetwijfeld zijn gemeld door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden.

De raadpleging van de diverse bronnen beschikbaar in het rechtsplegingsdossier levert evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, heeft gefolterd of onmenselijk of vernederend heeft behandeld. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Uit wat hoger werd uiteengezet, blijkt immers dat verzoeker in gebreke blijft nieuwe elementen aan te brengen die een ander licht zouden kunnen werpen op de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden persoonlijke problemen met Hamas. Er kan dan ook redelijkerwijs worden van uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofd een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Uit wat hoger werd uiteengezet, blijkt immers dat aan de door hem voorgehouden problemen met Hamas geen geloof kan worden gehecht. Er kan dan ook redelijkerwijs worden van uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost in Rafah, in zijn hoofd een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad in casu niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang in Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

6.8. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Uit de COI Focus *“Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 27 augustus 2021, de in de aanvullende nota door de verwerende partij bijgebrachte update van dit rapport van 14 februari 2022 en het artikel van de Washington Post van 2 januari 2022 *“Israel strikes Hamas targets in Gaza following rocket launches”*, blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld.

Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggeschroefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire ‘Operatie Beschermde Rand’ startte, de meest verwoestende operatie in de Gaza-strook sinds 2007.

Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen zijn gestart, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëlische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties. Escalaties van zwaar en grootschalig geweld hadden in 2019 wederom plaats.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade werd aangericht en gewonden vielen.

Een volgende escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020, onder meer door het oplaten van zogenaamde brandballonnen. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël hebben getroffen om de COVID-19-pandemie te bestrijden, zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021 relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerden de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Na raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit elfdaagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, van wie minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2200 Palestijnen, waaronder 685 kinderen en 480 vrouwen, gewond, waarbij sommigen langdurige handicaps hebben opgelopen die revalidatie vereisen. Volgens OCHA zouden 113.000 mensen tijdens het conflict ontheemd zijn geraakt en zijn er vandaag de dag 8.250 personen die nog bij naasten of op een alternatieve locatie wonen.

De Israëlische aanvallen, die vooral waren gericht tegen ondergrondse locaties van Hamas gesitueerd in residentiële zones, hebben geleid tot de verwoesting van 1.255 huizen, de zware beschadiging van 918 woningen die nu als onbewoonbaar worden beschouwd en de lichte beschadiging van 50.000 huizen. Verder werden ook school- en gezondheidsvoorzieningen getroffen.

Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade.

Vanaf half augustus tot half september 2021 werd een hervatting van de vijandelijkheden van lage intensiteit waargenomen: er werd een raket afgevuurd, het lanceren van brandballonnen werd hervat en demonstraties bij de grensafscheiding werden gevolgd door geweld. Op 21 augustus 2021 raakten ongeveer 40 Palestijnse demonstranten gewond. Medio september 2021 werden in het kader van de ontsnapping van Palestijnse gedetineerden uit een Israëlische gevangenis meerdere raketten afgevuurd richting Zuid-Israël. Niemand raakte gewond bij het vergeldingsbombardement op Hamasdoelen.

Een volgende hervatting van de vijandelijkheden had plaats in januari 2022, waarbij het Israëlische leger bombardementen uitvoerde op Hamas-stellingen in de zuidelijke Gazastrook, nadat raketten werden afgevuurd vanuit Gaza. Uit de voorgelegde informatie kan niet blijken dat hierbij burgerdoden vielen.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("*zone-tampon*"), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is. De commissaris-generaal en de Raad betwisten niet dat er sprake is van een gewapend conflict en aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutse-lingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten viseert. Noch de commissaris-generaal noch de Raad betwisten dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld.

Evenwel is de Raad samen met de commissaris-generaal van mening dat, gelet op het geheel van de beschikbare informatie, er heden in de Gazastrook geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De landeninformatie bijgebracht door verzoeker in het verzoekschrift ligt in dezelfde lijn als voormelde informatie. Hieruit kan niet worden besloten dat de bovenstaande analyse van de mate van het willekeurig geweld niet langer accuraat is.

Evenwel wordt niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Gaza nog steeds precair, volatiel, complex, problematisch en ernstig is. Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Gaza in zijn hoofd dermate verhogen dat moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een preciaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

In casu verwijst verzoeker naar de ligging van de gezinswoningen in gebieden die in het bijzonder zijn getroffen door de bombardementen in 2014, 2016, 2021 en 2022.

Verzoeker vermeldt dat de woning van zijn zus in mei 2021 volledig werd verwoest en dat de woning die hem persoonlijk toebehoort en die daarnaast gelegen is, enkel aan een kant volledig werd verwoest. Verzoekers woning en die van zijn zus zijn beide gelegen in Abasan al Jadida (NPO, p. 5-6). De USB-sleutel met twee filmpjes van een bombardement en twaalf foto's van een huis dat schade heeft geleden ten gevolge van een bombardement, toont niet aan dat het hier om verzoekers huis gaat (NPO, p. 5, 14). Verzoeker kon tevens ook geen eigendomsbewijzen voorleggen (NPO, p. 15). Evenmin kan hieruit worden afgeleid op welk moment er gebombardeerd werd, binnen welke context, op welke locatie en door wie

(AD CGVS, stuk 5, map met documenten, nr. 3). Verder blijkt dat verzoeker in de woning die hem zou toebehoren te Abasan al Jadida niet meer heeft gewoond sinds de echtscheiding van zijn ouders in 2005 (NPO, p. 6). Bijgevolg kan in hoofde van verzoeker ten aanzien van deze woning, waar hij sinds 2005 niet meer heeft verbleven, geen verscherpte lokale vatbaarheid blijken.

Uit verzoekers verklaringen blijkt verder dat hij sinds 2008 tot aan zijn vertrek uit Gaza bij zijn groot-ouders langs moederskant in Abasan al Saghira heeft gewoond (NPO, p. 7). Ook zijn moeder woonde in deze ouderlijke woning. Verzoeker verklaart dat er in 2014 schade was aan de deuren en ramen van deze woning vanwege bombardementen. Gelet op de stukken die verzoeker neerlegt (AD CGVS, stuk 5 map met documenten, nrs. 19 en 20) wordt deze beschadiging in de bestreden beslissing niet betwist doch ook terecht bemerkt dat uit verzoekers verklaringen blijkt *“dat de woning van uw grootouders langs moederskant, alwaar u en uw moeder ook woonden, geen schade heeft geleden tijdens de laatste bombardementen van Israël (CGVS p. 6, 7).”* Uit niets blijkt dat de woning van verzoekers grootouders, waar hij sinds 2008 woonde, werd getroffen tijdens de laatste conflicten van mei 2021 of januari 2022.

De beschadiging uit 2014 blijkt dan ook een eenmalig feit, er wordt niet aannemelijk gemaakt dat het huis van zijn grootouders een herhaaldelijk doelwit was van bombardementen. Bijgevolg kan ook wat betreft deze ligging geen actuele verscherpte lokale vatbaarheid blijken die tot gevolg zou hebben dat verzoeker een groter risico loopt dan andere Gazanen op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld, noch kan blijken dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook in een preciaire situatie zou terechtkomen.

De Raad stelt verder vast dat wat betreft de bewering dat familiehuizen in 2016 en 2022 werden getroffen, zulks niet kan blijken uit verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS noch uit de documenten die hij heeft voorgelegd (NPO, p. 6 en 15)

Waar verzoeker nog stelt dat Khan Younis, een wijk van verzoekers familie, één van de gebieden is die het meest door de luchtaanvallen werden getroffen in mei 2021, vindt dit geen bevestiging in de beschikbare objectieve landeninformatie, waaruit blijkt dat voornamelijk het noorden van Gaza werd getroffen, en niet het zuiden (COI Focus *“Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire”* van 14 februari 2022, p. 24).

Met de psychologische en medische attesten wordt verder niet op gefundeerde, objectieve wijze aangetoond dat verzoeker omwille van fysieke of psychische problemen niet of minder in staat zou zijn om een situatie naar behoren in te schatten of risico's of gevaren te vermijden en dat zijn fysieke of psychische gezondheidstoestand leidt tot een dermate verhoogd risico op willekeurig geweld dat hij subsidiaire bescherming behoeft in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Bij gebrek aan andere elementen, zijn er voor verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aanneembaar die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

6.9. Aldus toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en had hij de mogelijkheid zich te laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, blijkt aldus niet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES